Љубомир СИМОВИЋ

ОДБРАНА БЕОГРАДА

(новембар 2016 – јануар 2020)

Vukotić Media

Београд, март 2020.

Љубомир СИМОВИЋ

ОДБРАНА БЕОГРАДА

(новембар 2016 – јануар 2020)

Vukotić Media

Београд, март 2020.

РЕЧ – ЈЕДИНО ОРУЖЈЕ

На последњој литерарној страници ове књиге је само прецисана сувопарна новинска вест насловљена „Државни врх“.

У тих неколико редака, цитираних из свежих новина, Љубомир Симовић је, без коментара, без додатка, са својим насловом „Државни врх“, сажео своју поруку: то је, значи, државни врх моје Србије! Каква одабрана државна елита! Није хтео ни да приупита: шта они тамо раде? Знао је да су се састали, како је најављено, због тога што су у Подгорици, у тренуцима народних литија, претукли једног момка зато што је држао уздигнута три прста! Три српска прста. Они, тамо, који су га тукли, поздрављају се са два: палцем и кажипрстом у облику слова „Л“.

То је само отргнути детаљ, алкица из дугогодишњег ланца белешки и коментара

које велики српски песник и драмски писац академик Љубомир Симовић објављује, обнародује.

Прве странице ове књиге отварају се интервјуом, који је велики писац дао главној уредници наше куће Дубравки Вујановић, специјално за ово издање. Већ ту се препознатљиво виде и теме које Симовић држи на стално испруженом длану и поруке које одатле одлете у магловито небо изнад нас.

Симовић и сам признаје да не води дневник, као што је то радио или ради немали број писаца. Њему је својственија – белешка. У поплави вести, тачних и лажних, које му таласи Дунава доносе до испред самог кућног улаза, велики мајстор писане речи лови мрежом свог гласа, слуха и наона, оно што му се чини најважнијим. Оно што има утицај на живот. Што је сок живота. Свеједно је да ли је то политика, култура, економија, село, урбанизам, или су партије, војне или друге параде, лажни доктори или шверцери...

Симовић то ради са страшћу и уверењем. Нема великих и малих тема.

Он није „анїажовани ӣисац“. Не воли „анїажовану ӣоезију“. Не воли „анїажовану литераӣуру“.

Он својом дијамаӣском бушилицом мудросӣи, својом еӣичком чисӣоӣом, својом есӣеӣском ӣрефињеношћу, разїрће наш вишеслојни живоӣ. И када му смеӣају узурӣаӣорсӣва власӣи, лажна обећања, „злаӣни ӣериод“, ӣодводне араӣске куле на Сави, моӣови на ӣравњацима, усӣињаче на калемеїданским исӣоријским зидинама, одсецање сӣрскої језика и њеїово бацање у лонце белосвеӣских чорбуљака, їашење књижевних часоӣиса...

Тај неӣребол Симовић, доследно, чисӣо, ӣошӣено, оӣворено, износи у својим инӣервјуима, ӣриїодним їоворима, белешкама...

Досад је исӣисао осам ӣаквих књиїа, ӣод насловима „Жабе у реду ӣред ӣошкивачницом“, „Галоӣ на ӣужевима“, „Гуске у маїли“, и друїе. То је једна вишедеценијска исӣоријско-друшӣвена чиӣанка.

Сада им се ӣридружује и ова књиїа – „Одбрана Беоїрада“. Наслов је, ӣакорећи, условван. Бранећи Беоїрад од насрӣаја новоком-

понованих партијских свеизвршилаца, њиховоі аіресивноі примитивизма и хунских јуриша, Симовић не брани само Беоіград већ целу Србију. Све тамо до иза њеіовоі Ужица и разорених пропланака Златибора.

Симовић не кука. Не излива срдбу. Не оштри мачеве. Не маше заставама патриотизма. Не србобуса се у прса. Не удвара се фотељашима ни онима што чекају црвене тепихе замотани у поцепане тоіе опозиционарства.

Свој. Својемислећи. Слободан.

Све је то сам себи освојио и даривао.

Симовић само предлаже, суіерира, нуди, залаже се како да будемо бољи и праведнији. Поштенији. Уздиінутији. Усправљенији.

Како се одужити народу. Добром народу који стално, деценијама, вида неке ране, клеца, нема јасан пут, са чврстом подлоіом.

Стално се том народу доіађају „Чуда у Шаріану“, ужичке „Вране“ му кљуцају мозак, љуља се као „Љуска од јајета“, понавља му се „Учење у мраку“, чека „Треће петлове“, њему су „Весели іробови“, или му је ово

„Последња земља“... Поново Србијом бубња „Путујуће позориште Шопаловић“, иако је кренуло пре готово четрдесетак година, али има и нешто ново да представи и каже, да помогне да се не води досадни монолог, јалови дијалог и да живот не режирају мајстори папирних кулиса.

Верујем да је и ова Симовићева књига тај, још један, племенити, разумни, позив да се Београд и Србија одбране од свих врста загађења и врате изворištима своје бистрине, чистоће и честитости.

Симовићева реч је сав његов алат. Сва имовина. Сва власт. Сва снага.

Све то улаже у кућу – Србију.

Верујем да Симовић, и многи други, њему слични, удружени, паметни, поштени, својом речју могу да утичу на отрежњења и промене. И себе и државе.

Захвалан сам Љуби Симовићу, знанцу и пријатељу још из студентских година, што је мојој издавачкој кући уступио овај отрежњујући рукопис.

Мањо Вукотић
Београд, март 2020.

Дубравка Вујановић

Вукотић медиа, март 2020.

САМИ МИСЛИТЕ И СУДИТЕ

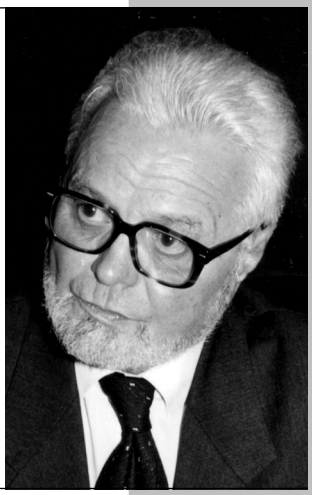

Досиѿеј је желео да „једноѿлемени усуде се сврх сваке сѿвари слободно мислиѿи, и све шѿо чују да суде и расуждавају“. И свакоме од нас обраѿио се ѿоруком: „Словесни човече, мисли, суди, расуждавај, ѿознај!“